

Timpul

„Zilele anilor noștri ajung la șaptezeci de ani și dacă, datorită puterii, ajung la optzeci de ani, totuși mândria lor este durere și deșertăciune; pentru că trec repede și noi zburăm“ (Psalm 90.10)

Timpul trece și o dată cu el viața noastră. „Pentru că ce este viața voastră? Este doar un abur, care se arată pentru puțin și apoi dispare“ (Iacov 4.14). Și Psalmul 90 ne amintește acest lucru: „Zilele ... trec repede“.

Așa cum observăm din Scriptură, este suficient un lanț de o sută de persoane de-a lungul generațiilor pentru a ajunge la primul om. O perioadă lungă în ochii noștri, dar totuși scurtă în raport cu perioadele care se întind până la începutul creației, la „începutul“ timpului despre care relatează primul verset din Biblie! Dar ce a fost înainte? Ioan ne spune: „La început *era* cuvântul“. Atât cât putem gândi în urmă, cuvântul a existat înainte de creație, înainte de timp. Despre El citim: „Dar Tu vei rămâne, ... Tu ești Același“, Cel veșnic neschimbat, care S-a descoperit mai târziu oamenilor ca Acela care lucrează și conduce totul în timp, dar care rămâne mereu Același, chiar dacă are de-a face cu așa multe creaturi.

Dacă privirile noastre se îndreaptă spre viitor, spre revenirea Domnului, spre împărăția Sa, spre judecata finală, găsim la sfârșitul timpului aceeași Persoană, care domină întreaga scenă când „Dumnezeu va fi totul în toate“.

Ce sunt zilele noastre în comparație cu aceasta? Ele „trec mai repede decât un alergător..., trec iute ca și corăbiile de trestie“ (Iov 9.25-26). De aceea să spunem ca psalmistul: „Învață-ne să ne numărăm zilele, ca să căpătăm o inimă înțeleaptă“ (versetul 12).

Cu ce umpli scurtele zile pe care Dumnezeu ți le-a dat pe acest pământ? Ai găsit un conducător sigur pe calea vieții tale? Are viața ta o țință care îți dă adevărata valoare? „Satură-ne *dimineața* de bunătatea Ta, ca să cântăm de veselie și să ne bucurăm toate zilele noastre“ (versetul 14). A-L găsi pe Mântuitorul „devreme“ sau „în dimineața“ vieții, a-i acorda primul loc în viață produce schimbări, izvoare de bucurie pentru toate zilele următoare! În loc de a umple anii tinereții cu bucuriile lumii, în loc de a te lăsa dominat de febra studiului, a muncii și a plăcerilor, în loc de a alerga cu toată ființa după o fericire înșelătoare și care nu poate fi atinsă, lasă-te saturat de Cel, a cărui bunătate nu se oprește în fața a ceea ce suntem și a ceea ce nu suntem.

Dacă I se acordă Domnului Isus primul loc „în dimineața“ vieții, aceasta poate fi baza pentru un curs rodnic al vieții spre proslăvirea Sa. Mulți au început bine, dar au continuat rău și au sfârșit deseori foarte rău. Pe toată calea este necesară vegherea. Dar o viață care, prin harul Domnului, a fost pusă de la început pe direcția bună, se poate păstra mult mai ușor pe calea cea bună, decât o viață care a fost ispitită în primii ani de lume!

Când Iacov a apărut în fața lui faraon la sfârșitul vieții sale, a trebuit să recunoască în ciuda celor 130 de ani ai săi: „Zilele anilor vieții mele au fost puține și rele“ (Geneza 47.9). Anii vieții sale au fost lungi, plini de experiențe variate, de călătorii și lupte, de bogății câștigate și de multă muncă, dar pentru Dumnezeu au contat numai anii trăiți cu El, iar aceștia au fost în număr mic. Toți ceilalți ani au fost pierduți pentru totdeauna.

Zilele noastre sunt ocupate de patru preocupări principale: somn, masă, muncă și „timp liber“. Toate acestea pot fi făcute cu și pentru Dumnezeu. El este Acela care dă „somn preaiubitului Său“ (Psalm 127.2). Fie că mâncăm, fie că bem, putem face toate spre cinstirea lui Dumnezeu (1 Corinteni 10.31). Referitor la munca noastră ni se spune: „Și totul, orice faceți în cuvânt sau în faptă, faceți toate în Numele Domnului Isus“ (Coloseni 3.17). Ce facem cu timpul nostru liber, care deseori este foarte scurt? El trebuie să slujească în primul rând la reînnoirea puterilor morale

și fizice pentru îndeplinirea sarcinilor noastre zilnice și a lucrării pe care Domnul ne-o dă de făcut aici jos.

Dimineața ne amintește de mana pe care fiecare israelit trebuia să o adune în pustie înainte de răsăritul soarelui. Este neapărat necesar să ne hrănim sufletul „în fiecare dimineață” cu Cuvântul; trebuie să ne luăm timp pentru aceasta; deseori pare a fi o mare greutate, dar merită osteneala; este vorba de sănătatea noastră duhovnicească. Dacă din toată ziua avem la dispoziție chiar și numai o clipă liberă, nu ar trebui să o folosim stând „la picioarele Sale”? Apoi mai citim: „Dimineața îmi voi îndrepta rugăciunea spre Tine și voi aștepta”(Psalm 5.3).

Și amiaza este un moment pentru citire și rugăciune, un popas binefăcător în mijlocul „arșiței zilei”. Daniel se ruga de trei ori pe zi. „Fii veghetor când larma zilei te face să uiți ceea ce este sus”.

Sâmbăta și duminica seara cei mai mulți dintre noi au câteva ore la dispoziție. Cât de important este să fie petrecute împreună cu Domnul pentru a nu lipsi de la străngerile laolaltă, pentru a acorda familiei timp suficient, pentru a ne preocupa cu alții și cu slujba pe care ne-a încredințat-o Domnul! Din timp în timp trebuie să fim și singuri ca Isus pe munte. Pentru cel care trăiește cu Domnul, ziua nu va trece pe cât posibil fără lectura *personală* a Cuvântului și fără rugăciune. Chiar dacă timpul nostru liber trebuie folosit înainte de toate pentru hrănirea sufletului nostru, să nu neglijăm nici trupul nostru (1 Tesaloniceni 5.23). Dar să nu uităm că duminica este *ziua Domnului*, ziua închinării, a slujirii, a odihnei. Cineva a spus: „O viață hrănită bine este o viață împlinită”. Anii trec, dar ce rămâne din ei în urmă? Într-o zi va fi descoperită întreaga viață în lumina prezenței lui Dumnezeu; va trebui să dăm socoteală de tot! Atunci vom fi conștienți că tot ce nu a fost de la El și pentru El, a fost o pierdere – o pierdere pentru veșnicie!

„Învață-ne să ne numărăm astfel zilele,
ca să căpătăm o inimă înțeleaptă!”